

Yola Çıkma Sendromu

— kul mehmet · 29 Nisan 2013

YOLA ÇIKMA SENDROMU

Yola çıkmak için tereddüt içinde kıvranıyordu. Oysa başlamak için yola çıkmak gerekirdi. Yola anlam katan, niçin, neden, kimin için çıktığıdır. Amacı, misyonu, değer biçilir,"bülülün gülün sevgisi ile kendini yitirmiş" sevgisi, olmasıdır.

Varılan yer olması için yol olması gerekir ve varılan yere ulaşmak içinde bu var olan yerin birde yolcusu olmalı.

Yolcusu, olmayan yollar yol olmaz ki. Neden bu kadar çok düşünüyorum diye kendine kızdı, köpürdü ama cesareti yoktu. Cesaret neden bu kadar önemli olabilir diye hayıflandı. Başı korkunç derecede ağrıyordu; saatlerce bu yola çıkmak düşüncesi başında korkunç ağrıların olmasına neden olmuştu.

Oysa ne kadar kolay olacağını düşünerek sevinç den bütün gece uyuyamamıştı. Kalbi yerinden sökülürcesine aymış, tüm vücudu kazanacağı bu yoldaki başarının heyecanı ile tatlı ürpertiler içinde sıcak terler döktürmüş, anlaşılması şimdiye kadar mümkün olmayan mutluluğa gark etmişti.

Yola ne için çıkacağını unutmuş gibi, elini iki başın arasına aldı derin düşüncelerle hatırlamaya çalıştı beyni durmuştu sanki usulca oturduğu sandalye'de kalkarak yanan sobaya iki odun attı, pencereye doğru ilerledi.

Ayakları sanki taş bağlanmışçasına ağırlaştı sendeleyerek kanepeye kendini zorla attı. Anlayamadı bir an, şaşkınlıkla etrafına baktı. Çıkmalı idi yola hem de vakit kaybetmeden ama nedense bu çok zor geliyordu. Dün bu yola çıkmak için karar veren sanki kendisi değildi. Ne kadar heyecan duymuştu. Buna karar veren ben değilsem kimdi o zaman. Saçmalıyorum diyerek masaya doğruldu, bir bardak suyu bardağa doldurdu bir nefes de yudumladı. Yoldaki zorluklar mı, meşakkat mi, çilemi onu böylesine korkutan? Yol karanlık olabilirdi zifiri karanlık olsalda; ışığın karşısında yok olmaya mahkûmdu.yağmur yağsa da gökten boşanırcasına ,güneşi görmesi ile yok olmaya mahkûmdu..

Bu ruh hali ile odada dolaştı taki yorulup ayakları güçsüz kalıp yere yığılana kadar dolaştı ve yere yığıldı, çaresizce. Fırtınalar kopuyordu bedeninde. Fırtınalar değil mi gemiye, yelkene hız ve yön veren korkusuzca deli dolu olsa da, varmak için limana. Yelkenler bu kadar arzulu iken rüzgârın gelmesine, gelince de sevgili gibi sarılıp yol almasına rağmen, neden üstüne ölü toprak örtülmüş gibi hareketsizdi. Gözlerindeki parlak ışık bir anada yok olmuştu... Zor olanla karşılaşmamak değil miydi, zorluğu aşmanın bedeli? Bununla daha ne kadar baş edebilirdi? Vücudundaki hücreleri yok eden bu düşünce; yüzleşmek yoldakilerle ancak bu merhem olurdu. Merhem olunan yolda dertlere, yaralara, sevgisizliğe, ikiyezlülüğe... Işık olan yolda neden karanlık koyu, zifiri karanlık olarak algılıyorum hissi ile titredi.

Alnında boncuk, boncuk terler damlarken; pencereye doğruldu tekrar. Pencere demir parmaklıkla çevrili idi. ürperdi. Kim bu pencereye demir parmaklıkla çevirdi diye hayıflandı, kendisi çevirmişti; güvenli olsun diye. Ama şimdi tüm bedeni, zihnide demir parmaklıkla çevrilmiş gibiydi. Etrafına baktı demir parmaklığın anahtarını aramaya başladı, hafif'den gülümser gibi

Aradığını bulamayacağını anlamış olacak! Ki iki büklüm yere yığıldı. Cesareti yoktu; cesaret olmayınca

aramanın, anahtarı bularak demir parmaklıklarda kurtulmanın ne önemi var dedi kendi kendine. Hayatı boyunca bu cesareti kazanmak için neden gayret göstermedim yoksa cesaret diyerek yalan olan ama gerçekmiş gibi algılanan cesaret peşinde mi koştum? Diye kendine sordu.

Zaman daralıyordu, vakit gelmişti sonun başlangıcı için, korkulan ama gerçek olanla yüzleşmenin vakti gelmişti, uzakta acı, acı tren düdüğünü çalıyordu, kalkmak koşmak gerekirdi yola çıkmak varmak için. Doğruldu hazırlamış olduğu bavula son defa baktı hazırlıklı gitmek mümkün olmayacağı bu yola bavulu olmadan gitmeye karar verdi. Kapının koluna elini attı hafımden açtı ilk adımını gülümseyerek attı, yeni yürümeye başlamış çocuk gibiydi sanki. İlk adımın attı. Kapıyı kapattı. Arkasına bakmadan yola devam etti. Bu yol dertleri, acıları, kederleri. Bir bıçak gibi kesecek merhem olacak bir yoldu. Etrafına baktı kendisinden başak kimse yoktu, etraf da bir ölüm sessizliği hâkimdi, İlerde çığlıklar gökyüzüne perde çıkıyordu ama neden kimse yoktu?

Oysa her gün işe gitmek için çıktığı yoldu bu yol; tek düze kargaşa, anlaşılmazlıklar zincirine bağlanmış Kimselerin birbiri ile ilgilenmediği gayri ihtiyarı gülümseme ile yol aldığı yoldan başkamı idi.

Geri döndü neden tek başına yürüyorum ki? Beni bu yola tek başına iten, sürükleyen nedir? Herkes nerede uykusunda tatlı, tatlı yatarken sevgilisi ile koyun koyuna ben neden bu yola çıkıyorum düşüncesi ile yola çivilendi kaldı. Başkaları varken binlercesi neden tek başınayım diyerek geri döndü.

Düşmanım yok ki neden kaçıyorum ki? Ufuk, gökyüzü böylesine karanlıklar içinde iken akıl erdiremediği bu yoldaki arzular okyanusuna neden tek gidiyorum. Bende istekte bulunanda olmadı. B endeki bu telaş neden, endişesi ile kapıyı açtı, içeri girdi.

Acıkmıştı mutfağa geçti dolaptaki bir parça peynir vardı aldı. Masaya oturdu bir parça ekmek almak için ekmek sepetine elini uzattı, ekmek sepetini açtı ekmek kalmamıştı bir kaç kırıntı kalmıştı. O kırıntılar ile peyniri ağzına attı; şimdiye kadar tatmadığı bir tayla karşılaştı. Hep taze ekmek yerdi. Şaşırdı! Sadece. Çıgıllarla irkildi. Etrafına bakındı kimseler yoktu. Korkuya kapıldı. Çıgıllar büklüm, büklüm odada yankılanıyordu. Gözleri fal taşı gibiydi. Sığınacak biri yer aradı yoktu; hiç kimse yoktu. Gözlerinin önünde bir film şeridi gibi ince yollar raks ederek yanıp, yanıp sönüyordu. Coşmak, kaynamak, kaynaşmak işlemeli bir dantel gibi işlemek, dinlemek gerekir. Engel olan sıralanan, dalga dalga kıvranan; olgular, varlıklar, desise, ayrılık; iyi ile kötüyü doğru ile yanlış gösteren pusula neden yok olmuştu ki? Haber gönderilse, haber salınsa bulunmaz mı? Kime göndermeli? Nasıl? Sorular. Sorular beynine saplanmış ok gibi acıtıyordu. Kınalı gelin gibi süslenmek de neyin nesi idi? Yolun sonunda ne çıkarı olacaktı? Sevgili var mı idi; sarıp sarmalayacak sevgi ile? Mücevherler, evler, arabalar, yiyecek sıkıntıya uğramadan, haksızlıkların olmadığı, acılı yüreklerin huzur bulacağı ortam var mı idi? En önemlisi özgürlük var mı idi herkes için katıksız saf, berrak kucaklayan. Karar vermek; daha iyi bilirim, bilmek. Neye göre? Bu çok önemli değil midir? Doğruldu, bunları bilmek için yola çıkmak gerekir, tek başına, karşılıksız, her sözün gücüne inanılan, armağanla dolu bohçaya ulaşmak için korkusuzca, cesaretle yola çıkmak gerekir dedi

Bu inançla kapıya yöneldi, kapı yerinde yoktu. Etrafı duvarlarla örülmüş, duvarlarda tersine dönmüş baş aşağı olmuş etrafında dönüyordu. Biraz önce zorlanmadan çıktığı kapı bir anda nasıldı duvar olmuştu? Etrafına bakındı, boş anlamsız gözlerle, içindeki sıkıntı büyümüş bedeni patlamak üzere olan saatli bir bomba gibi patlamak ve yok olmak üzere idi. Nasıl çıkacaktı bu anlamsız hayatta, kısır döngüde

sorusuna cevap veremedi. Aman boş ver uzanayım Őu kanepeye nasıl olsa yola çıkan olur bende duyarım en son çıkarım derken; battaniyeyi üzerine örterek uykuya daldı; cümle âlem gibi daldı derin uykuya. Başka günlere baharlara kaldı koşmak, derin anlamların manaların güzelliklerin yaşanacağı gelecek...